

tagen ordret efter den tidligere Værnepligtslov, ialtfald ligger den denne saa nær som mulig. Det hedder her: „Alle de, som ere dømt paa Dren eller have lidt Straf af offentlig Arbeide, ville som uværdige til at tjene i Hæren eller ved Søværnet (Flaaden og Drlogsværftet) være at udelukke af samme, dog uden at de derfor fritages for i fornødent Fald at anvendes ved særlige Arbeidscommandoer og deslige, i hvilket Siemød de blive staaende i Nullen, indtil de opnaae den Alder, hvormed Værnepligten i Almindelighed ophører.“ Hele Stillingen er altsaa her betegnet; ved denne Paragraph er der betegnet, hvem af den værnepligtige Befolkning der kan vises tilbage som Følge af, at han savner moraliske Egenskaber; ved andre Bestemmelser er det fastsat, hvem der kan vises tilbage paa Grund af legemlige Egenskaber, og tilfredsstillet i disse to Henseender har Monarchiet aldeles ikke at blande sig ind i, hvorledes vi skaffe Mandskab tilveie. Der er to Maader, hvorpaa Mandskabet skaffes tilveie; den ene er, at Vedkommende selv afdjene deres Værnepligt, den anden, at de istedetfor at opfylde denne deres Forpligtelse faae en for Værnepligten friggjort Mand til at indtræde i deres Sted. Ungaende denne sidste Art, de for Værnepligten friggjorte Mænd, er denne Paragraph om den moraliske Besøielse ikke tilstrækkelig; den gjælder kun Tilfidsættelsen af de Værnepligtige, men der kan godt, og det kan gjerne være meget hensigtsmæssigt, sættes andre Betingelser for dem, der indtræde som Stillingsmænd. Derimod gjør jeg ikke mindste Indvending, det er ikke derpaa, at jeg gaaer ud, men jeg holder ogsaa fast paa, at alle de Bestemmelser, der vedtages angaaende Stillingen, kun angaa dem, der kunne stilles, det vil sige dem, der ere friggjorte for al Værnepligt, thi Ingen, der er værnepligtig, kan stilles. Han opfylder jo selv en Plads i den værnepligtige Række, og den kan han ikke forlade, uden at en Anden indtager den; thi

ellers eftergav man ham noget af hans Pligt og gjorde Uret mod de Andre. Naar man altsaa lager en Mand, der ikke er friggjort for Værnepligten, der staaer i de Værnepligtiges Rækker, og sætter ham ind paa en anden Plads, saa bliver det en Bytning, og vi have altsaa kun de to Ting, Stilling og Bytning, hvorfor der kan kræves særlige Betingelser. Med Hensyn til Bytningen kan der ikke kræves anden Betingelse opfyldt af Manden end den, at være stiftet til selv at tjene for sit Fædreland; naar vi stille ham frem for Krigsbestyrelsen, saa skulde vi ingen anden Oplysning, end at han ikke er uværdig; thi alt det Øvrige kommer slet ikke Krigsbestyrelsen ved. Vi kunne aldeles udelukke Krigsbestyrelsen fra vore Sessioner, vi kunne dele vore Sessioner saaledes, at vi selv sortere vort Mandskab, ordne Bytningen osv., hvorpaa vi for Krigsbestyrelsen fremstille det Mandskab, der skal udskrives, og sige: døm nu, have vi tilveiebragt det, vi skulde, eller er der Noget at udsætte paa dette Mandskab? Det er den Grænse, vi maae holde fast, og gif vi udover den, saa havde vi ikke opfyldt vor Forpligtelse. Kræver man paa Krigsbestyrelsens Begne at komme indenfor denne Begrænsning, saa kræver den Noget, hvortil den ikke har mindste Ret. Det er det, hvorom det dreier sig i de Endringsforslag, jeg har stillet til de forskellige Paragrapher, som omfalte denne Materie, for at vi endelig kunne komme paa det Rene med, hvad der er Stilling og hvad der er Bytning. I den Værnepligtslov, vi nu have, er dette Forhold meget uklart; der er deri, som de forskellige Justitsministere efterhaanden have anerkjendt, indgledet Bestemmelser, Bytningen vedkommende, som ikke vedkomme Bytningen, og denne er derved gjort saa kostbar for Befolkningen, at man med god Grund har beklaget sig derover. Skulle vi altsaa nu gaae over til en ny Lov og ikke blive ved den gamle, saa maa denne Uklarhed hæves.